Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 240

Anadolu Yakası
İşçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 25 Ykr * Eylül 2005

Düşük ücrete, Uzun çalışma saatlerine ve Sigortasız çalışmaya karşı ÖRGÜTLENELİM!

Sigortasız çalışmaya son!

*"**Sosyal güvence**; hastalık, analık, iş kazası, meslek hastalığı, malullük, yaşlılık, ölüm, ölüm sakatlık ve muhtaçlık gibi durumlar karşısında, kişinin ve ailesinin korunmasını kapsar. Kısaca toplumun tüm bireylerinin hiçbir ayrım ve ayrıcalık gözetmeksizin insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürebilmelerine olanak sağlayacak biçimde bugünlerinin ve yarınlarının güvence altına alınması ile ilgili sistemi tanımlar".*

Bu ifadelerin kendisi kâğıt üzerinde gerçekten de doğru bir tanım. Ve ilk baktığımızda emeğini satarak geçinen, ağır çalışma ve yaşam koşullarında hayatını devam ettirmeye çalışan biz işçiler için anlamlı ve çekici geliyor. Gel gör ki madalyonun öbür yüzü hiç de bu tanıma uymuyor. Türkiye'de kaç işçi sigortalı olarak çalışıyor? Milyonlarca işçi ve emekçinin yüzde kaçının bir sosyal güvencesi var?

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün verilerine göre Türkiye'de çalışan nüfusun yarıdan fazlası kayıtdışı (yani sigortasız) olarak çalıştırılmaktadır. Bu sayı 15 milyonun üzerinde demektir. 15 milyon insan çalıştığı işyerinde geçirdiği bir kaza, yakalandığı bir meslek hastalığı ya da ailesinden birinin hastalanması durumunda herhangi bir güvenceden yoksun demektir. Bu, "paran kadar sağlık, paran kadar yaşam" demektir. Zaten herbirimiz çalıştığımız sanayi bölgelerinde, işyerlerimizde bu durumu birebir yaşıyoruz. Öyle ki bir arkadaşımız yeni işe girdiğinde hemen soruyoruz "sigorta yapıyorlar mı?" diye. Ya da iş ilanlarında sanki olması gereken o değilmiş de lütufta bulunuyorlarmış gibi, "Asgari ücret+**SSK**+vb..." yazar. Oysaki tüm haklarımız gibi sigorta hakkı da bizlerin çabalarıyla, mücadeleleriyle kazandığımız haklarımızdan biri.

Bugün bizler yoksulluk sınırının altında ücretle çalıştırılıyorken, günde 10-12 saat makine başında ter dökerken, herhangi bir hastalığa yakalandığımızda kendi imkânlarımızla tedavi olabiliyor muyuz? Ya da yıllarca yıpranana kadar çalıştıktan sonra çalışamaz duruma geldiğimizde yaşamımızı nasıl sürdüreceğiz?

Bugün sosyal güvenceye ilişkin belli yasal düzenlemeler mevcut.

Son çıkan iş yasasına göre;

* İşverenler işe aldıkları işçiyi işbaşı gününden önce SSK'ya bildirmekle yükümlüdür.

* Bildirmeyen işverenlere idari para cezası uygulaması sözkonusudur.

* İşverenler yasada belirlenen aylık çalışma süresini tamamlamış işçilerin sigorta primini 30 gün üzerinden ödemek zorundadır. Kısa süreli çalışma sözkonusu ise işverenler tarafından durumun belgeyle ispatlanması gerekir.

* Ayrıca işçilerin çalışmaya başladıklarında SSK bildirimlerini kendilerinin yapabileceği yönünde bir madde de yasada mevcuttur. (Yasada işçilerin kendi bildirimlerini yapma hakkı olduğu için sigortasız çalıştırıldığı gerekçesiyle patrona karşı dava açma yolu kapatılmıştır. Yani patron sigortanı yaptırmadıysa sen neden bildirmedin denilerek dava açma hakkı kaldırılıyor.)

Bugün sigortasız çalıştırmak yasakken denetim ya yapılmamaktadır ya da işverenle danışıklı dövüşe dönmüş durumdadır. Çalışma Bakanlığı görevlilerince bir fabrikaya denetim yapıldığında sigortasız yani kayıtdışı çalışan işçi arkadaşlarımızın patron tarafından depolara kapatıldığına, saklandığına sıkça tanık oluyoruz.

Emek harcayarak, alınteri dökerek, patronların zenginliğine yeni zenginlikler katıyoruz. Onlara kazandırdığımız milyarlarca paranın yanında bizim sigorta primlerimizin masrafı hiçbir şeydir. Kendimizin, çocuklarımızın geleceği için sigorta hakkımız yaşamsal bir öneme sahiptir. Bu nedenle sigorta hakkımızı mutlaka elde etmeliyiz. Bunun yolu da diğer haklarımızda olduğu gibi tüm işçi arkadaşlarımızla birlikte mücadele etmektir.

6. ay zamları gaspedildi, düşük ücrete devam!..

2001 Şubat krizinden beri Türkiye'nin dört bir yanında çalışan daha doğrusu çalışabilen işçiler doğru dürüst zam alamıyorlar. Kendi bölgemizde de durum pek iç açıcı değil. İster ülke genelinde, isterse tek bir fabrikada yaşansın, krizler patronlar tarafından işçilerin bir kısmını kapıya koymak, kalan işi diğer işçinin sırtına yüklemek ve ücretlere zam yapmamak için kullanılıyor. Hatta patronlar daha lüks araba alıyor, ek üretim yeri açıyorlar vb. Ama iş zam yapmaya geldi mi, işçilerle birlikte bir aile olmaktan, hep birlikte fedakârlık yaparak işletmeyi kurtarmaktan vb. bahsetmeye başlıyorlar. Kendi kârlarından, rahatlarından fedakârlık yapmayı akıllarına bile getirmiyorlar. Daha da önemlisi krizin yaratıcısı kendileri olduğu halde fedakarlığı hep bizden istiyorlar.

Devlette patronlardan farklı davranmıyor tabii. Daha doğrusu patronların istediği gibi davranıyor. Bunun en çarpıcı örneği son dönem kamu sektöründe çalışan işçilerin örgütlü oldukları sendikalarla AKP arasındaki pazarlıkta yaşandı. Devlet %2-3 civarında bir zam verdi, bu da patronlara örnek teşkil etti. Çoğu yerde de hiç zam verilmedi. Kurtköy Sanayi'nde kurulu birçok fabrikada da altıncı ay zammı verilmedi. Tabii karşı çıkıldığında da kapıyı gösterip "zam alabileceğin yere git" diyorlar. Öyle ki örgütlü işçilerin sendikaları patronlarla pazarlığa oturduklarında dahi sıfır zam diyebiliyorlar.

Hepimizin bildiği gibi bu yeni bir sorun değildir. Öyle görünüyor ki eğer ciddi ve güçlü bir karşı koyuş olmazsa daha da devam edecektir. Peki, bu nereye kadar böyle devam edebilir? "Enflasyon düştü" diye devlet yetkilileri ardı ardına açıklama yapıyor ama sonradan öğreniyoruz ki enflasyon sanayide kullanılan saf demir alaşımlı sac, çivi gibi maddelerde düşmüş. Fakat çaya, şekere, yağa, ekmeğe yeni zamlar eklenmiş. Her yeni gün temel ihtiyaçlarımıza zam geliyor ancak ücretlerimiz yerinde sayıyor. Belli ki bu böyle giderse belimiz bir gün kırılacak.

Hatta birçok işçi arkadaşın belinin kırıldığını söylemek yanlış olmaz. Kimine kredi kartı, kimine aldığı eşyalar yüzünden haciz geliyor.

"Ne yapalım elimiz kolumuz bağlı, sesimizi çıkartsak kapının önüne koyuyorlar" diyebiliriz, fakat bu sorunumuzu çözmez. Bizim de yapabileceğimiz bir şeyler var mutlaka. Ama bunun için önce 10-12 saat birlikte çalıştığımız, güvenilmez, yol yürünmez dediğimiz arkadaşlarımıza güvenmeyi sonra onlara güven vermeyi öğrenmemiz gerekiyor. Arkadaşlarımızla birlikte düşünerek sorunları çözmeye çalışmak, hepimiz için bir başlangıç olmalı. Yani anlatmaya çalıştığımız birlik olmak dayanışma içinde ortak hareket etmektir. Patronun karşısına tek kişinin çıkıp bir şeyleri talep etmesiyle 15-20 kişinin talep etmesi aynı şey değildir. Bir kişi kolayca gözden çıkarılır ama 20 kişiyi işten atmak için patron düşünmek zorunda kalır. Biz patronları düşünmek zorunda bırakmayıp çaresizleştirelim. Hem zam sorunu hem de başka sorunlar ancak o sorunu yaşayanların ortak çabasıyla çözülebilir.

Gecekondu ve sosyal yıkım saldırıları birarada yürütülüyor...

Yıkımlara karşı direnelim!

Her geçen gün işçi ve emekçilerin yaşam koşulları daha da çekilmez hale getiriliyor. Bugüne kadar kazanılmış olan hakları bir bir ellerinden alınıyor. Bir yandan özelleştirmeler, kölece çalışma koşulları, düşük ücret, sendikasız, sigortasız çalıştırma, taşeronlaştırma vb. türden saldırılarla yüzyüze kalırken, diğer taraftan da yıllarca birçok zorluğa katlanarak yaptıkları iki göz odalarına göz dikilmiş durumda.

Sermaye devleti "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında işçi ve emekçilerin yaşam alanlarını zenginlere peşkeş çekerek buradan rant sağlama hesabı yapmaktadır. Tüm Türkiye'de fakat özellikle de İstanbul'un dört bir yanında gecekondu yıkımları gündemde. İstanbul'da 85 bin konutun yıkılarak "Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında bu alanların yeniden yapılacağı söylenmektedir. Ancak bu alanlar yeniden yapılandırılırken, yıkılacak olan 85 bin konut içerisinde yaşayan emekçilerin gelecek umutları da yıkılıyor. Emekçilerin yıllarca çalışıp didinerek, yemelerinden, içmelerinden, giyimlerinden, çocuklarının eğitimlerinden vs. kısarak yaptıkları ve devletin de elektrik, su gibi hizmetleri getirerek desteklediği bu alanlarda yaşayanlar tam da "bir evim oldu rahat edeceğim" demeye başlayacakken "işgalci" oldukları gerekçesiyle kapı dışarı ediliyorlar.

Devlet kimsenin mağdur edilmeyeceğini isteyene ev, isteyene ise yerlerinin karşılığı olan parayı vereceğini söyleyerek, emekçilerin yıllardır yaşadıkları bu alanları kendi gönülleriyle terketmelerini sağlamaya çalışmaktadır. Devletin verdiği konutlar tercih edildiği noktada ya da aldıkları para ve çektikleri kredi karşılığında ev sahibi olmak isteyen emekçiler borçlandırılarak zaten ömürlerinin yarısını borç ödeyerek geçirdikleri yetmiyormuş gibi bundan sonra da yaşamlarının sonuna kadar devlete borçlu olarak kalıyorlar. Bu borçları ödeyememe korkusu yüzünden de patronun dayattığı çalışma koşullarını kabullenmek zorunda bırakılıyorlar.

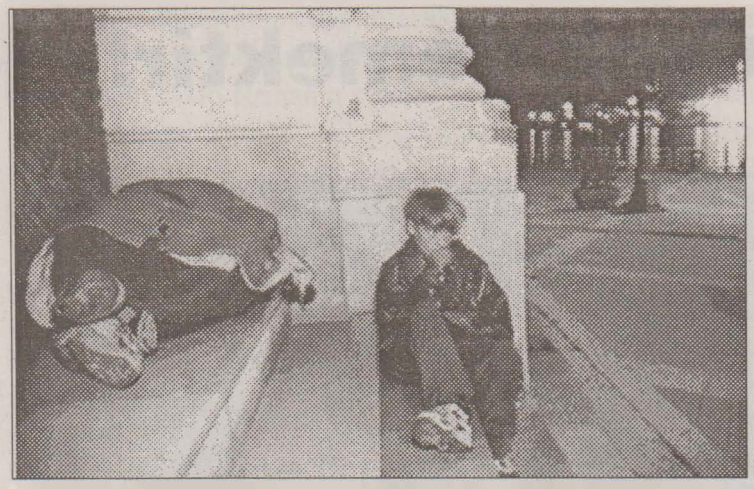
Bölgemizde de birçok semtte yıkımlar emekçilerin gündemine girmiş durumda. En son

Temmuz ayının ortalarında Kurtköy Cambazbayırı Mahallesi'nde 43 evin yıkımı gerçekleşti. Yıkım öncesi emekçiler kurulan barikatlarla, basın açıklamalarıyla ve yıkım sırasında devletin binlerce askeri, panzeri, gaz bombaları, iş makinelerine karşı bir direniş gerçekleştirerek konut hakkına sahip çıktıklarını gösterdiler. Ancak mahalle halkının tümünün birlikte hareket etmemesi ve yıkılacak evlerin çoğunun önceden anlaşmış olması yıkımın engellenmesinin önündeki engeller oldu. Şimdi ise yine yeni yıkım kâğıtları dağıtılmaya başlandı. Yüzü aşkın evin eylül ayının ortasına kadar yıkılması planlanıyor. Aynı zamanda yine bölgemizde bulunan Şahintepe, Aydos, Sülüntepe gibi mahallelerin de yıkım planlarının çıktığı söylentisi dolaşmakta. Sadece bu mahallelerde oturan onbinlerce kişi açlık, yoksulluk ve barınaksızlıkla yüzyüze bırakılmak isteniyor.

Buna karşı evlerimize, onurumuza, geleceğimize sahip çıkarak sermaye devleti karşısında tüm mahalleler olarak örgütlenmemiz ve yaşam alanlarımızın yokedilip, evlerimizin yıkılmasına engel olacağımızı göstermemiz gerekiyor. Bunu da ancak birbirimize güvenerek, örgütlü hareket ederek yapabiliriz. Çünkü emekçiler olarak birbirimize güvenmekten ve mücadele etmekten başka çıkar yolumuz bulunmuyor.

Kapitalizm yozlaştırıyor!

Son yıllarda işçi-emekçilerin gündeminden düşmeyen önemli konulardan biri, moral yozlaşmanın günden güne artmasıdır. Özellikle üretime katılma hakkı elinden alınan emekçilerin genç kuşakları, sömürü düzeninin suladığı geniş bataklık alanları içinde boğulmak isteniyor. Asalak patronların düzeni, emekçi çocuklarına karanlık bir gelecekten başka bir şey vaadetmiyor. Ancak düzen, gençleri başıboş da bırakmıyor. Önlerine uyuşturucu bağımlılığı, fuhuş, hırsızlık, cepçilik, çetecilik gibi 'seçenekler' koyarak, onları çürütüp tüketmeye çalışıyor.

Etrafımıza şöyle bir dönüp baktığımızda bile yaygınlaşan bu musibetlerin kapımıza kadar dayandığını görmeye yeter. Bu ise, işçi-emekçileri kuşatan moral yozlaşmanın ciddi boyutlara ulaştığının göstergesidir. Yani kölelik düzeni, işçi-emekçi çocuklarını, çürümenin en berbat biçimlerine mahkûm ederek, geleceğimizi koyu bir karanlık içinde boğmayı umuyor. Her türden kirli işleri, polisi, jandarması eliyle yürüten sermaye iktidarının, bu alanda önemli mesafeler katettiğini kabul etmek zorundayız.

İşçi-emekçi kardeşlerimizi veya çocuklarını kemiren bu veba, henüz bizim evimize girmemiş olabilir. Buna rağmen sorunun bizi ilgilendirmediğini düşünmek büyük bir yanılgı olacaktır. Birincisi bu belalar her an kapımızı çalabilir. İkincisi, genç işçi emekçi kuşakların uyuşturulması, hepimizin sorunudur. Dahası bu sorun, geleceğimiz açısından da hayati bir önem taşıyor. Çünkü gençliği uyuşturulmuş bir sınıfın geleceğinin parlak olacağını kimse iddia edemez.

Patronların çıkarlarını savunmakla yükümlü olan kölelik düzeninin efendileri, işçi-emekçi gençliği karanlık bir geleceğe mahkûm etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorlar. Bunun biriktirdiği öfkenin düzene yönelmesinden derin bir kaygı duyuyor. Genel olarak sınıfımızı, özel olarak da genç kuşaklarını uyuşturarak bu tehlikeyi ortadan kaldırmak istiyorlar. Demek oluyor ki, bu belaların kapımıza kadar dayanmasını sağlayan bizzat sermaye düzeninin karanlık planlarıdır.

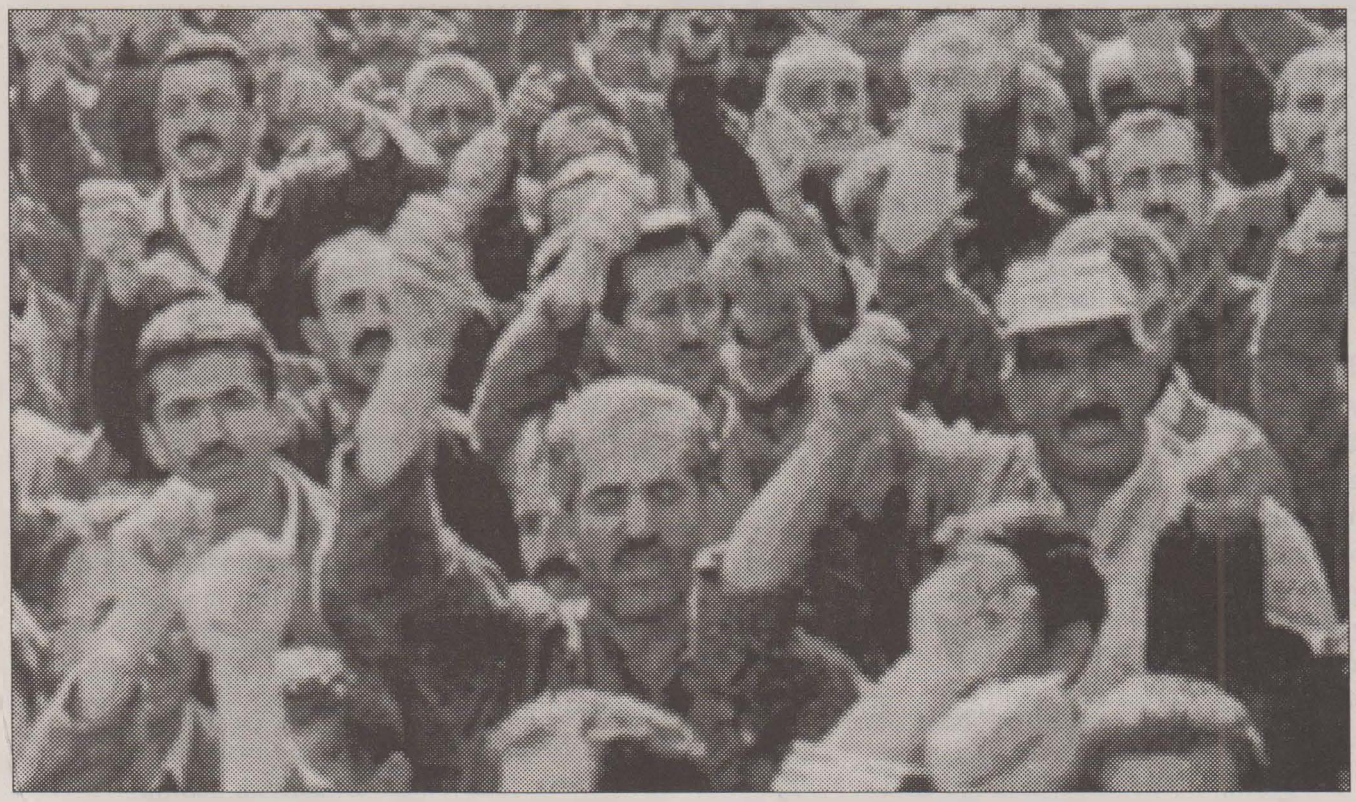
Kokuşmuş sermaye düzeni, bir yandan sigortasız, sendikasız çalıştırma, iş günlerini fiilen 12-14 saate çıkarma, örgütlenmek için çaba harcayan ilerici/öncü işçileri kapının önüne koyma, yılların mücadelesi ile kazanılan sosyal hakları gaspetme yoluna gidiyor. Öte yandan ise, bu pervasız saldırılar sonucu işsizliğe, umutsuzluğa mahkum ettiği işçi-emekçileri yozlaştırmaya çalışıyor. Bunlar madalyonun iki yüzü gibidir.

Bunun bir "alınyazısı" olmadığını hepimiz biliyoruz. Çocukları bu çirkefin içinde çırpınan işçi-emekçi ailelerin bundan ciddi bir rahatsızlık duyduğunu da biliyoruz. Ancak bu ailelerin çoğunun çocuklarını kurtarmakta aciz kaldıkları da bir gerçek. Bu da sorunun üstesinden gelmek için bireysel çabaların yeterli olmadığını gösteriyor.

Sınıflar mücadelesi tarihi sayısız kere göstermiştir ki, işçi sınıfı, asalak takımına karşı örgütlü mücadeleyi yükselttiği dönemlerde, moral yozlaşmayı en alt seviyeye indirebilmektedir. Saldırıları sineye çekip suskun kaldığı dönemlerde ise, bu bela azami düzeye çıkarak, telafisi uzun yılları alan ağır bir faturaya dönüşmektedir. Kölelik düzeninin bataklığında boğulup bedel ödemektense, bu iğrenç düzene karşı mücadele ederek, sömürüsüz bir gelecek kurma uğruna bedel ödemek çok daha onurlu bir tercih olacaktır.

Güvensizlik örgütsüzlüğe, örgütsüzlük köleliğe götürüyor...

Güven yoksa örgütlenme de, hak alma da yok demektir!

Kendine ve yanındakilere güvensizliğin, bilinçsizliğin, işini kaybetme korkusunun işçilerin örgütlü hareket etmesinin önündeki en temel engeller olduğunu hep söylüyoruz. İşyerinde yaşadığı sorunların çözümü için bir parça duyarlılık gösteren her işçi yukarıda sıraladıklarımızla karşılaşmaktadır. Mücadeleci her işçi için istisnasız karşılaşılan bir durumdur bu sözünü ettiklerimiz.

Peki, ama ne yapacağız? Patronların işçiler karşısındaki en güçlü silahı üretim araçlarının sahibi olmasından çok o araçları koruyacak bilince ve örgütlü mekanizmalara sahip olmasıdır. Bu mekanizmaları sadece hak alma eylemlerimizde karşımıza dikilen asker ve polis olarak algılamayalım. Örneğin düşük ücret ve sendikasız çalıştırma patronların en genel ve yaygın uygulamasıdır. Diyelim ki çalıştığımız işyerinde ücretimizi yeterli görmüyoruz. Fakat bizimle aynı fabrikada çalışan, aynı sorunları yaşayan arkadaşlarımıza güvenmiyor, onlarla bir şey yapılamayacağını düşünüyoruz. Çalıştığımız işyerinden çıkıp başka bir iş arayışına giriyoruz. Başka işyerine gittiğimizde aslında durumun çıktığımız işyerinden pek de farkı olmadığını çok geçmeden farkediyoruz. Belki biraz daha iyi ücret ama yine işçinin köle görüldüğü, ağır çalışma koşullarının hakim olduğu yeni bir işyeri. Kısacası iş değiştirmekle öfkemizi boşaltmak dışında herhangi bir sorunumuzu çözmüş olmuyoruz. Bu şekilde devam edersek hiçbir zaman çözemeyiz de. Sömürüyü bilen her işçi bilir ki nereye gidersek gidelim bazı farklılıklar taşısa da, hak kayıpları, azgın sömürü ve örgütsüzlük her yerdedir. Kısacası

sorunlardan kaçarak ya da üstünden atlayarak yine hiçbir şeyi çözmüş olmuyoruz.

Patronlar günlük işlerinde birbirleriyle rekabete ya da çıkar çatışmasına girseler de kendi çarklarının dönmesine engel olacak her sorun karşısında ortak davranmaktan kaçmıyorlar. Örneğin iki rakip firmanın birinde grev ya da direniş olduğunda diğer şirket sahibinin grev olan işyerini çökertmek için işçilere destek verdiği görülmemiştir. Hatta bırakalım destek vermeyi kendi işletmesindeki işçilerin grevdeki işçileri görmemesi için elinden geleni yaparlar. Örneğin İMES'te patronlar kendi derneğini kurmuşlar. Hem zam oranlarını hem işçilere hangi hakların verilmemesi gerektiğini birlikte belirliyorlar. Bu patronlar aynı zamanda birbirleriyle rekabet halindedirler. Bu sadece İMES'le sınırlı bir örnek tabii, bir de daha geneli düşünelim. Ülkenin asıl yöneticileri ve iktidar sahipleri olan patronlar TÜSİAD'ı (Türkiye Sanayici ve İş Adamları Derneği) kurmuşlar. Hem ülkedeki ekonomik-sosyal politikaları belirliyorlar, hem de yabancıların ülkeyi yağmalamasının önünün açıp, pay kapmaya çalışıyorlar. Sadece Sabancılar 20 milyon insanın gelirinden daha fazla kazanç sağlıyorlar.

Peki ya biz işçilerin neyi var? Bir ay boyunca alacağımız 350 milyon için kölece çalıştığımız işimiz mi? Her sabah işbaşı zili çaldığında akşam olsa da şuradan kurtulsak dediğimiz fabrikalar mı? Ne kaldı ki elimizde kaybedeceğimiz? Zaten çalışmak hatta yaşamak cehennem azabına dönmedi mi? Hal bu kadar kötüyken işçiler vurdumduymazken, kimse kimseye güvenmiyorken sorunlarımız nasıl çözülecek? Bu durumda bir şeylerin düzeleceğini düşünmek saflık değil midir?

Yaz aylarında bölgemiz Kurtköy'de Tibet isimli fabrikada 3-4 ay süren bir direniş yaşandı. Az önce saydığımız bütün kötü koşullar Tibet'te de vardı. Orada da önceleri kimse birbirine güvenmiyordu. Ama sendikalaştılar ve haklarını alabilmek için aylarca fabrika önünde direndiler. Tibet işçileri bunu nasıl başardı dersiniz? Elbette kendine ve yanındaki tezgâhta çalışan arkadaşına duyduğu güvenle. Tibet işçilerinin direnişinin sonucu ne olursa olsun, direnişin en önemli sonucu sorunların ancak işçilerin ortak hareket etmesiyle çözülebileceğinin gösterilmiş olmasıdır. Direniş yaşanmamış olsa da aynı sonuçlar sendikalaşma mücadelesi veren Alce Elektrik ve İkizler Aydınlatma fabrikalarındaki işçiler için de geçerlidir. Bu üç yerde verilen mücadelenin ortak sorunuysa yalnız kalmaları diğer fabrikalarda çalışan ve aynı kaderi paylaşan işçilerin onlara destek vermemesiydi. İşçilerin duyarsızlığı ciddi bir sorun elbette. Ama zaten kendisi için kendi işyerinde herhangi bir çaba harcamayan insanın başkalarına destek vermesi de beklenemez. Örgütsüzlük bilindiği gibi Kurtköy Sanayisi'nde çok yaygın bir sorun. Koca sanayide 6-7 fabrikada sendika mevcut. Belki çoğumuzun bundan da haberi yok.

Sonuç olarak şunları belirtmemiz gerekli. Bizler patronlar karşısında silahsızız. Patronlar öyle mekanizmalar ve oyunlar kurmuşlar ki; yüzlerce kişinin aynı yerde yanyana çalıştığı bir işyerinde insanlar yalnızlaştırılmış, örgütsüz, sendikasız bırakılmış. Böylelikle işçileri hem düşük ücretle çalıştırarak köleye hem de yine birlikte hareket edilemediği için patronundan hak isteyen dilenciye dönüştürmüştür. Bu şekilde patronlar işçilere istedikleri kadar ücret, istediği gibi çalışma düzeni, istediği kadar iş saati, istediği kadar fazla mesai dayatmakta özgürdür. Evet, bir şeyler yapılırken birlikte yürüdüğümüz insanlara güvenmek bizi yarı yolda bırakmayacaklarına inanmanın güveni ve coşkusuyla bir mücadele vermek elbette ki olması gereken bir şey. Fakat hem genel olarak mücadele içerisinde, özellikle de fabrikalarda patronun yalakalarının, ihbarcıların çıkması mümkündür. Böyle oluyor diyerek yelkenleri suya indiren de, artık kimseye güvenilmez diyerek yarı yolda bırakan kadar suçlu olacaktır. Arkadaşını satanlar her yerde hakettikleri aşağılanmayla karşılaşacaklardır ve onlara artık kimse itibar da etmeyecektir. Bu nedenle hepimiz kendimize bir kez daha dönüp bakmalıyız ve dürüstçe kendimizi eleştirmesini bilmeliyiz. Asıl güvenilmez kimdir ve kim kime neden güvenmemektedir? Oysa güven yoksa örgütlenme de, hak alma da yok demektir. Haklarımızı patronların elinden koparıp almak için örgütlü mücadeleden başka şansımız yoktur.

Sömürüye karşı örgütlenelim!

Bu düzende sermaye sınıfı, işçileri ve diğer emekçileri sömürerek kendini varetmektedir. Bunu da örgütlü bir tarzda yapmaktadır. Ülkemiz işçilerin örgütsüz olmalarından dolayı patronlar için bir sömürü cenneti halini almıştır. Buna dur demenin yolu örgütlenmekten, birbirimizi sahiplenmekten, gücümüzü birleştirmekten geçmektedir.

Öncelikle çalıştığımız fabrikalarda örgütlenmeli, sendikalı olmalıyız. Fabrikalardaki aşırı sömürüye karşı her işçi "biz de bir şey yapabiliriz, güç olabiliriz" diyebilmeli ve elinden geleni yapmalıdır. Sendikalaşmanın, örgütlenmenin zorlukları vardır, bunları yapılan örgütlenme deneyimlerinden biliyoruz. Önemli olan işçilerin kararlı olması, kendisine ve yanındakilere güven duyarak örgütlenmesidir. Bir işçi alınterinin karşılığını alamadığı gibi kötü koşullarda, köle gibi çalıştırılmaya maruz kalıyorsa tek çıkar yolu buna da şükür demek değil örgütlenerek sendikalaşmak ve mücadele etmektir.

Örgütlenmenin esas zorluğu buradadır. Bir şeyler yapabileceğine inanmak, kendine güvenmektir. Bunu aştığımızda diğer zorluklar hiçbir şeydir.

Sendikal örgütlenmedeki zorluklardan birisi de sendikaların rahat davranmaları, sendikalı olduğu için atılan işçilere içerden ve dışardan destek verilmesi ve sahip çıkılmasını sağlayacak çalışmaların yapılmamasıdır. Bölgemizde bunun örnekleri Tibet'te, İkizler Aydınlatma'da yaşandı. Birçok yerde sendikalı olduklarından dolayı işten atılmalar oluyor. Örgütlülük bir bütündür. İşçilerin ve sendikanın atılan işçilere sahip çıkmasıyla bu zorlukları aşabiliriz. Sermaye devletinin işçilerin örgütlenmesinin önüne getirdiği birçok engel var. Yasalar işçilerin sendikaya üye olmasından kaynaklı işten atılamaz dese de patronlar istediği gibi atıyor ve buna karşı çıkan olmadığı gibi hakkını arayan işçilerin karşısına güvenlik güçlerini çıkartıyorlar.

Biz işçilerin örgütlenmeden başka çıkar yolu yoktur. Birbirine sahip çıkarak, kararlı bir şekilde birlikte haklarımızı savunmanın zamanıdır. Gün örgütlenme günüdür.

Alkom Metal'den bir işçi

Artık gücümüzü birleştirelim!

Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfının gücünü ortaya koyamaması kapitalist sınıfın işini kolaylaştırıyor. Yasaları ve haklarımızı yeteri kadar bilmediğimiz için, patronların keyfi olarak koyduğu kuralları kabul etmek zorunda kalıyoruz.

Oysa başta işçi sınıfının haklarını savunmakla yükümlü olan sendikaların ve emekçiden yana olan güçlerin, her konuda olduğu gibi bu konuda da sağlam ve cesaretli adımlar atması gerekmektedir. Tabii biz işçi ve emekçilerin de, işçi sınıfının mücadele tarihi ve deneyimlerini öğrenmesi gerekiyor. O deneyimlerden öğrenerek daha güçlü bir mücadele yükseltebiliriz. Örgütlü mücadeleyi öğrenmediğimiz sürece bizler daha da çaresiz olacağız, kazanan ise asalak patron takımı olacaktır.

Fabrikalarda, işyerlerinde çoğumuz benzer sorunlar yaşamaktayız. Örnek olarak, çalıştığım özel şirkette yaşadığımız sorunları sizlerle paylaşmak istiyorum.

Sendikalı olan işletmede son üç yıldır sözleşmeli işçi çalıştırılmaktadır. Bu arkadaşların hiçbir sosyal hakkı yok. İşe alınırken özel bir sözleşmeye imza atmak zorunda kalan arkadaşlara, kadrolu işçilerle aynı haklara sahip olacakları söyleniyor. Sendikaya üye olmayacaklarına dair imza atmaya zorlanıyorlar. Aksini yapan işçilerin işine son veriliyor. Hatta "sözleşmeye uyulmadığı" gerekçesiyle dava bile açabiliyorlar. Buna rağmen ay sonu geldiğinde, sözleşmeli arkadaşlar hiçbir sosyal haktan yararlanamıyor, sadece taban ücret alabiliyorlar. Yani işe girerken dayatılan sözleşmeyi imzalaması için işçilere yalan söyleniyor. Buna tepki gösteren bazı arkadaşlar işi bırakıyor. Durumu daha da kötü olan arkadaşlar ise dayatılan koşulları kabul etmek zorunda kalıyor.

İşten atılmaktan korkan bu arkadaşlar, örgütlenmeden sözedildiğinde, sanki öcü görmüş gibi korkuyorlar. Bazıları ise geçmişte yaşanan kimi örnekleri hatırlatarak örgütlenmekten kaçıyorlar. Hak aramak için mücadeleden kaçan bu arkadaşlar, birbirini suçlayarak bireysel hareket ediyorlar. Tabii bu sayede patronların işi tıkır tıkır yürüyor. Dahası asalak patronlar, sesini yükselten arkadaşları "huzuru bozdukları" gerekçesi ile rahatlıkla kapının önüne koyabiliyorlar. Kadrolu ve sendikalı olmadıkları için, hiçbir hak talep edemiyorlar. Bu sömürü ve kölelik çarkı sadece çalıştığım işyerinde dönmüyor. Pek çok fabrika ve işletmede patronların pervasızlığı hemen hemen aynıdır.

Bu şartlarda, örgütlü mücadele vererek bugünkü sosyal kazanımlarımızı bizlere miras bırakan emekçilerin yolunu tutmaktan başka çare kalmıyor. Aksi takdirde geçmişe ihanet etmiş, geleceğimizi de karanlığa terketmiş olacağız. Artık sınıf bilincimizi ve gücümüzü birleştirip sınıf mücadelesine katılmamız gerekiyor. Unutmayalım ki bu çark bizim emeğimiz sayesinde dönüyor.

Kartal'dan bir metal işçisi

Sağlıklı yemek ve el sabunu için bile mücadele...

160 kişinin çalıştığı elektronik sektöründe faaliyet yürüten bir fabrikada işçiyim. Bu fabrikada arabaların yedek parçalarını üretiyoruz. Her yerde uygulanan düşük ücret, çok çalışma bu fabrikada da uygulanıyor. Sigorta hariç hiçbir sosyal hakkımız yok. İş kazalarına ve insan sağlığını tehdit eden (tiner, lehim, reçine, döküm, selülozik boya) maddelere karşı hiçbir önlem alınmıyor. Öğle yemeğimizin içinden kıl, kibrit çöpü, böcek, taş vb. çıkıyor. Patronlar bu durumu bildikleri halde 'biz bu yemeği rahatça yiyorsak sizin de yememeniz için hiçbir neden yok' diyorlar. Akşam geç saatlere kadar mesaiye kaldığımızda servis veya yol ücreti karşılanmıyor (eve nasıl gidersen git!..). Lavabolarda temizlik ürünü (sabun, peçete) bulundurulmuyor. Sabun yerine yer temizlik maddesi kullandırılıyor. Herhangi bir sağlık sorunumuz olduğunda bile dört saat içinde hastaneye gidip gelme şartı konuluyor. Aksi takdirde bir işgünü ücreti kesiliyor veya 4 saati aştıysan 'işten kaçtı' gözüyle bakılıyor. Hastanelerin durumu bilindiği halde kasıtlı olarak böyle davranıyorlar. İnsanlar muayene olabilmek için sabahın köründe hastanelerde kuyruğa giriyorlar. Çay paydoslarımız bir süre önce on dakikaya indirildi. 160 kişi on dakika içinde katlardan yemekhaneye savaşırcasına koşarak çay almaya çıkıyor. Tam bu arada çayı aldık derken paydos bitiyor ve yeniden bir koşuşturmaca başlıyor. Bu arada çay alırken üstüne çay dökülüp yananları unutmamak gerekiyor. Bir saat içinde bizden istenen malzeme sayısını üretmemiz isteniyor. Sayı çıktığı zaman işçiler ufacık bir çikolatayla ödüllendiriliyor. Çıkmadığı takdirde ise kara listeye alınıyorlar. Zam ayında zam verilmiyor. Zam için gösterdiğimiz ufak tepkilerde bile usta tarafından baskıya uğruyoruz. Zamlara gelince 6 ayda bir yapılması gerekirken yılda bir defa yapılacak. Zam yapılacak işçiyi "çok konuşuyor, çok sessiz, pratik, atak değil, çok geziyor, geç geliyor, uyum sağlayamıyor" gibi saçma sapan kriterlere göre değerlendiriyorlar. Yani bizim işyerinde ne işçi hakkı var ne de adaletli çalışma koşulları. Herşey patronun ve ustabaşının istediği gibi oluyor.

Anadolu Yakası'ndan bir metal işçisi

Az işçi, çok üretim...

Ben Kurtköy'de plastik fabrikasında çalışan bir işçiyim. Öncelikle en büyük sorunumuz düşük ücret ve bunun bile zamanında ödenmemesi. Tabii ki bu da bizim için ciddi zorluklara yolaçıyor. Bazen de gelemediğimiz günler mesailerden kesiliyor. Yani bu günlükten kesilmesi gerekirken mesailerden kesiliyor. Sonuçta çift yevmiyemiz gidiyor.

Arkadaşlarımızın çoğu asgari ücretten daha düşük ücretle çalışıyor. Mesai saatlerinde bazen yemek verilmiyor. Ayrıca yemeklerden memnun değiliz. Yemekler hijyenik ortamda hazırlanmadığı için içinden saç kılı, böcek vs. bir takım şeyler çıkıyor. Bu durumda yemek yiyemediğimiz günler oluyor. Bazı yemekler çok ağır olduğu için midemiz ağrıyor.

Normal standartlarda çıkması gereken maldan daha fazla çıkarmamızı istiyorlar. Bu da bizi çok yoruyor. Yani az işçiyle çok mal istiyorlar. Önceden 40 işçiyken şimdi 20 işçi ile mal çıkarıyoruz. Ve 40 kişiyken çıkardığımız malın miktarının aynısını istiyorlar. Çıkaramadığımız zamanda sürekli fırça yiyoruz. Herhangi bir sosyal hakkımız yok. En önemli sorunlarımız bunlardır. Çözüm bulunursa seviniriz.

Kurtköy'den bir plastik işçisi

Patronlar itiraf etti: Özelleştirme yağmadır!

Dünya çapında bir saldırı olan özelleştirme, 25 yıldır işçi sınıfının gündeminde bulunuyor. Sermaye sınıfının çeyrek yüzyıldır devam eden bu yağma hareketine karşı, işçi sınıfı ile emekçiden yana güçler mücadele ederken, patronlar sınıfı ile onlar adına iktidarda bulunanlar ise, yalanlar dizisi eşliğinde bu yağmayı sürdürüyor. Ancak, yağmadan bekledikleri payı alamayan patronların bir kısmı hayal kırıklığına uğrayınca, asalak kapitalistler de gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. Anıkara Ticaret Odası (ATO) tarafından hazırlanan raporun altta sunduğumuz bazı verileri, yorum gerektirmeyecek kadar çarpıcıdır.

Özelleştirmenin gideri gelirinden fazladır

Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) "Özelleştirmenin Özeti: Fiyasko Raporu"na göre 1986-2004 yılları arasında 167 kamu kuruluşu özelleştirildi. Ancak özelleştirme gelirleri, özelleştirme giderlerini bile karşılayamadı. Özelleştirme geliri 5 katrilyon 607 trilyon 493 milyar lira olurken, gideri ise 7 katrilyon 852 trilyon 187 milyar lira oldu. Zarar 2 katrilyon 244 milyar lira…

Türk Telekom, Tekel, Tüpraş, Erdemir, Petkim, THY ve Seydişehir Alüminyum'un satışından toplam 14.2 milyar dolar gelir bekleniyor. Bu da Türkiye'nin 316 milyar dolarlık toplam borç stokunun ancak yüzde 4.4'üne denk geliyor. Türk Telekom'un satışından elde edilecek gelir ise Türkiye'nin borcunun sadece yüzde 2'sini kapatıyor. Yani borcu kapatmak için 48 adet Türk Telekom satmak gerekiyor. Oysa Türk Telekom'un 2004 yılı kârı 2.6 milyar dolar

Ankara Ticaret Odası raporuna göre, Türkiye 2005 yılında 41.8 milyar dolar borç faizi ödeyecek. Yılbaşından bu yana özelleştirmeden elde edilen gelir, Türkiye'nin 8 günlük faiz ödemesine karşılık geliyor. Tüm özelleştirmelerden 14.2 milyar dolar gelir bekleniyor. Bu rakam ise Türkiye'nin 4 aylık faiz ödemesine eşit.

Memuru en çok olan ülke Türkiye mi?

Özelleştirmenin gerekçesi, Türkiye'nin "en fazla memur istihdam eden" ve "ekonomide kamu ağırlığı en yüksek" ülke olduğudur. Hatta Türkiye'nin bu açıdan dünyanın nadir "sosyalist" ülkelerinden biri olduğu öne sürülüyor. Oysa, Türkiye'de 30 kişiden sadece biri memurken, ABD'de her 13 kişiden biri, Finlandiya'da her 10 kişiden biri, Kanada'da her 12 kişiden biri, Almanya ve Hollanda'da her 19 kişiden biri, İspanya ve İtalya'da ise her 25 kişiden biri memur olarak çalışıyor.

Ekonomide kamu payı en çok olan ülke hangisi?

ATO raporu, Türkiye'de kamunun ekonomideki payının da iddia edildiği gibi fazla olmadığını belgeliyor: Bu pay Amerika'da yüzde 32.3, Almanya'da yüzde 49, Avustralya'da yüzde 51.7, Belçika'da yüzde 54.3, Fransa'da yüzde 54.25, Hollanda'da yüzde 49.9, İngiltere'de yüzde 41, İspanya'da yüzde 42.2, İsveç'te yüzde 62.3, İsviçre'de yüzde 48.8, İtalya'da yüzde 50.2, Japonya'da yüzde 35, Kanada'da yüzde 42.3, Norveç'te yüzde 43.6 olan iken, Türkiye'de sadece yüzde 26.6.

Sahte iddialar, gerçek sonuçları

Yağmadan pay alan bütün asalaklar, özelleştirme ile "mülkiyetin halka yayılacağını, zarar eden kuruluşların kâr etmeye başlayacağını, KİT'lerin devlete yük olmaktan çıkacağını, istihdamın ve devletin vergi gelirlerinin artacağını, yolsuzlukların azalacağını" savundular. Ancak, ATO raporuna göre bunlar gerçekleşmedi. Üstelik tam tersine sonuçlar ortaya çıktı. Özelleştirmenin yüzde 42'si blok satış, yüzde 16'sı tesis-varlık satışı, yüzde 12'si uluslararası arz, yüzde 8'i borsa satışı, yüzde 4'ü bedelli devir olarak gerçekleşirken sadece yüzde 18'i halka arz edildi.

KİT'ler devlete yük olmaktan çıkacaktı; Devlet özelleştirilen pek çok banka ile sanayi tesisini içi boşaltıldıktan sonra geri almak zorunda kaldı. İstihdamın artması beklenirken, tam tersi istihdam ve üretim azaldı. Devletin vergi gelirlerinin artması beklenirken, vergi kayıpları oluşmaya başladı: Raporda yağmaya dair bazı somut örnekler.

* Antalya Havalimanı 1995'te işadamı Süha Süren'e devredildi. Süren'e yapacağı ödemeler için de Sümerbank'tan kredi verildi. Süren kredileri hiç ödemedi. Dört yıl sonra Sümerbank satıldı. Borçları nedeniyle Antalya Limanı, bankanın yeni sahibi Hayyam Garipoğlu'na geçti. Sümerbank'a el konulunca liman da devlete geri döndü. Cebinden hiçbir ödeme yapmayan Süren, dört yılda limandan 50 milyon dolar kazandı. Limanı özelleştiren devlet ise satış parası bir yana bu gelirden de oldu.

* 1995 yılında, Et Balık Kurumu'nun Ankara kombinası satışa çıkarıldı. Tesisin en cazip yanı Yenimahalle'ye yakın 100 dönümlük arsasıydı. Tesis ve 100 dönüm arsası 22.3 milyon dolara satıldı. Satış gerçekleşir gerçekleşmez kooperatifi dağıtan patronlar anonim şirketler kurdular ve kombinanın arsasının 50 dönümünü 126 milyon dolara Migros'a devrettiler. Arsaya Balkanlar'ın en büyük alışveriş merkezi kuruldu. Arsanın kalan 50 dönümlük bölümü de bir Alman şirketine 100 milyon dolara devredildi.

*Ormancılığın ve orman sanayinin gelişimine katkıda bulunmak amacıyla kurulan ORÜS İşletmeleri, arsa bedellerinin onda biri fiyatlarla özelleştirildi. Örneğin 210 dekar arazi üzerine kurulu ORÜS Vezirköprü İşletmesi 21 milyar liraya satıldı. Birkaç gün sonra da ihaleyi alan şirket Vezirköprü İşletmesi'ni 364 milyar liraya sattı. ORÜS'e ait işletmelerin tamamına yakını arsaları satıldıktan sonra kapatıldı.

* 1995 yılında özelleştirilen 31 SEK işletmesinden 7'si, özelleştirme sonrası üretim faaliyetlerini durdurdu. Özelleştirme sonrası personel sayısında yüzde 10 oranında azalma olurken, çiğ süt alımında da yüzde 6.1 oranında düşüş gerçekleşti.

* Üç yıl üretim şartıyla 1996 yılında özelleştirilen 7 Sümer Holding işletmesinde ise, özelleştirme sonrası personel sayısı yüzde 35, iplik üretimi yüzde 22, dokuma üretimi yüzde 77 oranlarında azaldı.

* 1996 yılında blok satış yöntemiyle özelleştirilen ÇİNKUR'da (Çinko Kurşun Metal Sanayi AŞ.) 1995 yılında 154 milyar lira olan şirket zararı, 1998 yılında 1 trilyon 769 milyar liraya ulaştı ve şirket faaliyetlerine Kasım 1999'da son verildi.

* Et Balık Kurumu (EBK), Süt Endüstrisi Kurumu (SEK) ve Türkiye Zirai Donatım Kurumu (TZDK) özelleştirilinceye kadar tarım ve hayvancılıkta kendine yeten bir ülke olan Türkiye, tarım ve et ürünleri ithalatçısı oldu.

Özelleştirme için sırada Türk Telekom, Ereğli Demir Çelik, Türk Hava Yolları ve TÜPRAŞ gibi çok kârlı, verimli, çoğu tekel konumunda olan, stratejik kamu kuruluşları var. Bu kurumlar, aynı zamanda en çok vergi ödeyenler arasında ilk sıralarda bulunuyor. Bu kurumların en büyüklerinden Türk Telekom'un, 6 milyar 550 milyon dolara yapılan satışı onay aşamasında bulunuyor.

"Telekom satılsın" diyenler personel sayısının fazla olduğunu, bunun da fiyatlara yansıdığını iddia ediyorlar. Ancak Rapor, bu savın da gerçeği yansıtmadığı tespit ediyor. Örneğin, Almanya Deutsche Telekom'da 203 bin 268 kişi, Fransa'nın France Telecom'unda 174 bin 262 kişi, İngiltere'nin British Telecom'unda 138 bin 800 kişi, İspanya Telefonica'da 165 bin 397 kişi, Macaristan Matav'da 15 bin 377 kişi, Polonya TPSA'da 74 bin 682 kişi, Yunanistan OTE'de 21 bin 588 kişi, Türk Telekom'da ise 56 bin 674 kişi çalışıyor. Üstelik, bu ülkelere kıyasla Türk Telekom'da personelin iş yoğunluğu daha fazla...

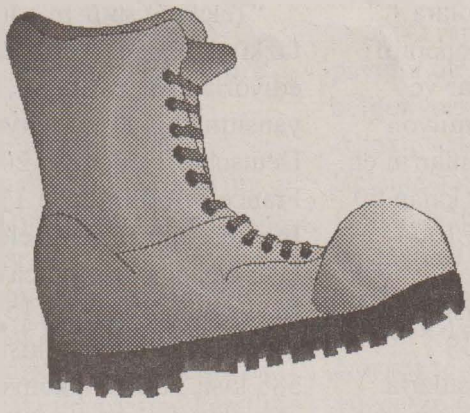
İşçi sınıfı olarak hak ve özgürlüklerimizi elde etmek istiyorsak...

12 Eylül'le ve bu düzenle hesaplaşmalıyız!

'99 seçimlerinde özel bir tarzda yıldızı parlatılan Ecevit 2002 seçimlerinde sandığa gömüldü. Demirel ise yıllarca düzenin uşaklığını yapmış biri olarak yaptığı yolsuzlukların üzerini örtmeye çabalıyor. Ve 12 Eylül'ün ön süreçlerini düzleyen bu iki şahsiyet şimdilerde Vahdettin üzerinden "hain kim?" tartışması yapıyorlar. Peki tarihin tozlu sayfalarını karıştıran bu baylar, neden yakın tarih, mesala 12 Eylül üzerine bir tartışma yürütmüyorlar? Dökülen her damla kanda, işçi ve emekçilere yönelik her saldırıda kendi payları olduğu için bunu yapmıyorlar.

Bundan 38 yıl önce, yani 1977'de Ecevit hükümeti 'kemer sıkma' politikasını ilk kez telaffuz etmeye başladı. Ardından gelen Demirel hükümeti 24 Ocak Kararları'nı ilan ederek 'kemer sıkma' politikasına start verdi. 12 Eylül askeri faşist darbesi, 24 Ocak Kararları'nın uygulanabilmesi için gerçekleştirildi. Bu ikili bir süreliğine kenara çekilerek meydanı ABD'nin "bizim oğlanlar" dediği cuntacılara bıraktılar. Kendi tabirleriyle, "burjuva demokrasisi askıya alındı".

Oysa askıya alınan işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükleriydi, devrimci mücadeleydi. "Kardeş kavgasını engellemek, anarşik olayları önlemek" vb. söylemlerle iş başına gelen faşist generaller, yıllar sonra bunu inkar edemediler. Zira, işkence tezgahlarındaki kan kokusunu silmeyi başaramadılar.

24 Ocak Kararları, toplumsal düzeni iş birlikçi sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde yeniden şekillendirmeyi amaçlıyordu . Kararların özü ve esası içinde işçi ve emekçileri yoğun sömürü koşulları altında çalıştırmak, böylece sermaye birikimine hız vermek, patronların kârlarına kâr katmaktı. Cuntacıları görevi ise bunun toplumsal ve siyasal koşullarını sağlamaktı. Cuntacılar 24 Ocak Kararları'nı harfiyen hayata geçirebilmek için vahşi bir terör estirdiler:

* Emekçilerin tüm kazanımları gaspedildi, sendikaları kapatıldı. Mücadeleyle elde edilen tüm demokratik haklar yasaklandı, tüm demokratik kurum ve derneklerin kapısına kilit vuruldu.

* Toplumsal muhalefet zorbalıkla susturuldu. Yüzbinlerce ilerici, devrimci insan gözaltına alındı, işkenceden geçirilip hapishanelere dolduruldu. Yüzlerce devrimci katledildi... Kitaplar yasaklandı. Kitaplar yakıldı. Yazar ve düşünürler sürgün edildi.

* Toplumsal uyanışın ve başkaldırının önüne geçmek için, gericilik alabildiğine tırmandırıldı. Tarikatlar güçlendirildi. İmam hatip okulları yaygınlaştırıldı. Gericiliğin hortlatıldığı ortamda üfürükçüler, yobazlar, cinciler, medyumlar kolay yoldan para kazanılan gözde meslekler haline geldi. Şimdi Amerika tarafından korunan ve beslenen Fettulah Gülen 12 Eylül'ün öz çocuklarından birisidir.

* Bir taraftan milliyetçi nutuklar atılırken, diğer taraftan emperyalizme bağımlılık ve ABD'ye uşaklık pekiştirildi.

* Ve nihayet, 24 Ocak Kararları'nın mimarlarından olan Turgut Özal'ın başkanlığında, neo-liberal politikalar bir bir uygulanmaya başlandı. Ekonominin dizginleri IMF'nin eline verildi, KİT'lerden başlanarak özelleştirmeler hızlandırıldı, 12 Eylül askeri faşist yasaları, cilalanarak devlet terörü katlanarak sürdürüldü.

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 240 ● Fiyatı: 25 Ykr ● Eylül 2005 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST